

Arrest

nr. 246 768 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. J. JANSSENS, die *loco* advocaat Mr. E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, een Eritrees staatsburger, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juni 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad beklemtoont dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 7 'inventaris + documenten DVZ', document "Eurodac search result").

Verzoekende partij haar betoog kan dan ook niet worden gevolgd waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "(...) in het administratief dossier wordt geen enkel document toegevoegd (zelfs geen Eurodac Hit), of geen enkele communicatie met de Griekse overheid toegevoegd, waaruit zou blijken dat verzoeker effectief een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland in geval van terugkeer naar Griekenland en dat hij effectief een verblijfstitel heeft in Griekenland". Deze kritiek mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Dat verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt, blijkt niet enkel uit voormelde informatie, doch ook uit haar verklaringen. Verzoekende partij gaf immers eerder zelf meermaals aan over internationale bescherming in Griekenland te beschikken. Zo verklaarde ze op de Dienst Vreemdelingenzaken o.a. dat zij er "In januari 2019 (...) het statuut van erkend vluchteling" kreeg (AD, stuk 7 'inventaris + documenten DVZ', "Verklaring DVZ", vraag 22). Ook voorts merkte ze in diezelfde zin op: "Ik ben erkend vluchteling in Griekenland. Ik heb mijn documenten van Griekenland (Verblijfstitel en traveldocument) in mijn opvangcentrum in België laten liggen. Ik beloof dat ik ze volgende keer zal meebrengen. Sinds mijn erkenning reisde en verbleef ik overal legaal" (Ibid., vraag 36). Verzoekende partij bevestigde nadien op het Commissariaat-generaal dat zij in januari 2019 de vluchtelingenstatus in Griekenland heeft verkregen (AD, stuk 4 'notities van het persoonlijk onderhoud', p. 3). Verzoekende partij hield zich evenwel niet aan voornoemde belofte. Ze voegde de daad niet bij het woord, doch liet na haar Griekse (verblijfs)documenten voor te leggen. Zo verzoekende partij thans in het verzoekschrift de vraag doet rijzen of zij "effectief een verblijfstitel heeft in Griekenland", gaf zij hier eerder dus zelf het antwoord op door herhaaldelijk te verklaren dat zij over Griekse verblijfsdocumenten beschikt, die blijkens haar verklaringen ten tijde van haar verhoren gewoon in het opvangcentrum in België liggen/lagen, doch welke zij dus ondanks haar belofte verzuimde aan te brengen. In zoverre verzoekende partij zich afvraagt tot wanneer haar verblijfstitel in Griekenland geldig is, kan zij dit eenvoudigweg zelf op die betreffende documenten nakijken.

De Raad benadrukt en het staat genoegzaam vast dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het alsnog opvragen en onderzoeken van verzoekende partij haar verblijfsdocumenten in Griekenland, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt nog aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen

terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat "(...) verzoeker niet in het bezit is van zijn verblijfstitel", is dit manifest in strijd met verzoekende partij haar eerdere verklaringen waarbij zij meermaals expliciet het tegendeel aangaf, en is dit aldus geenszins ernstig.

3. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer Refugee Support Aegean (RSA) en PRO ASYL alsook van UNHCR en Amnesty International waar verzoekende partij naar verwijst en die als bijlage aan het verzoekschrift zijn gevoegd, omtrent de penibele situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Griekenland op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

"Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe zeer beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende uw verblijf in Griekenland steeds een onderkomen had – eerst in het kamp en nadien in een soort hotel- en dat u tot maart 2020 de toestemming kreeg om daar te verblijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u

geen inspanningen gedaan hebt om concrete informatie te vinden aangaande de mogelijkheden of hulpkanalen om ook na maart een onderkomen te kunnen hebben. Betreffende het vinden van werk beperkten uw inspanningen er zich toe dat u zich tot 1 interimkantoor heeft gewend en men daar zei dat u moest wachten. Het weze duidelijk dat dergelijke inspanningen als zeer miniem kunnen worden beschouwd. Betreffende de medische verzorging dient te worden gesteld dat u door een dokter werd onderzocht maar u nadien moest wachten op een afspraak met de specialist. Dit lijkt niet onredelijk en sowieso dient te worden vastgesteld dat u sinds het verkrijgen van het internationaal beschermingsstatuut geen enkele keer op eigen houtje naar een dokter of een ziekenhuis bent geweest hetgeen niettemin van u kan worden verwacht indien u daadwerkelijk dringende medische verzorging nodig had. Tekenend bij dit alles dat dat u reeds een maand na het verkrijgen van uw beschermingsstatuut Griekenland hebt verlaten hetgeen niet duidt op een oprechte intentie om een leven in Griekenland op te bouwen (CGVS p3, 4-7).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racisme omdat u niet werd toegelaten uw eten binnen op te eten (CGVS p.4), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet." (eigen onderlijning en vetdrukking)

Verzoekende partij komt in haar verzoekschrift niet verder dan het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van enkele algemene opmerkingen, hetgeen evenwel geen dienstig verweer vormt en waarmee zij geen afbreuk doet aan het voorgaande.

Een algemene verwijzing naar de penibele levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar voorts onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vreemdelingen aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

De Raad wijst er nog op dat de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak, van o.a. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers, zoals dit te dezen geschiedt, op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden omdat haar individuele situatie en het relaas dat zij gegeven heeft, moet bekeken worden samen met de objectieve informatie uit Griekenland. Zij licht toe dat uit de objectieve informatie blijkt dat er systematische tekortkomingen zijn in de hulp, bijstand en bescherming van vluchtelingen. Zij wijst er op dat indien zij geen werk kan krijgen, zij op straat zal terechtkomen aangezien de Griekse overheid geen hulp wil of kan bieden. Verzoekende partij benadrukt dat vluchtelingen en mensen met een beschermingsstatus het nog moeilijker hebben dan asielzoekers die nog in een kamp terecht kunnen. Vluchtelingen in Griekenland hebben volgens verzoekende partij te kampen met systematische tekortkomingen die gelijk staan aan deprivatie die, zo stelt ze, zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij erop wijst dat haar individuele situatie en het relaas dat zij gegeven heeft samen moet bekeken worden met de objectieve informatie uit Griekenland, merkt de Raad op dat in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming met alle door verzoekende partij bijgebrachte elementen rekening wordt gehouden. In de bestreden beslissing en voormelde beschikking van 28 september 2020 wordt wel degelijk rekening gehouden met en ingegaan op verzoekende partij haar persoonlijke situatie, aan de hand van de door haar in het kader van haar verzoek om internationale bescherming eerder afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, en de door haar bijgebrachte informatie omtrent de situatie in Griekenland. Het betreft derhalve geen reden, noch zijn er andere redenen om verzoekende partij haar vraag om de bestreden beslissing te vernietigen in te willigen.

4.3. Verzoekende partij haar algemene opmerking dat haar persoonlijke situatie en relaas samen dienen te worden bekeken met de objectieve informatie over Griekenland, is niet van aard en verzoekende

partij slaagt er voorts niet in om middels concrete en valabele elementen de grond in voormelde beschikking en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarbij omtrent die zaken concreet wordt gemotiveerd, in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herneemt in dit verband de grond in de beschikking van 28 september 2020, en stelt vast dat verzoekende partij hier geen ander licht op werpt, waar wordt gesteld:

“De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Griekenland op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe zeer beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende uw verblijf in Griekenland steeds een onderkomen had – eerst in het kamp en nadien in een soort hotel- en dat u tot maart 2020 de toestemming kreeg om daar te verblijven. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen inspanningen gedaan hebt om concrete informatie te vinden aangaande de mogelijkheden of hulpkanalen om ook na maart een onderkomen te kunnen hebben. Betreffende het vinden van werk beperkten uw inspanningen er zich toe dat u zich tot 1 interimkantoor heeft gewend en men daar zei dat u moest wachten. Het weze duidelijk dat dergelijke inspanningen als zeer miniem kunnen worden beschouwd. Betreffende de medische verzorging dient te worden gesteld dat u door een dokter werd onderzocht maar u nadien moest wachten op een afspraak met de specialist. Dit lijkt niet onredelijk en sowieso dient te worden vastgesteld dat u sinds het verkrijgen van het internationaal beschermingsstatuut geen enkele keer op eigen houtje naar een dokter of een ziekenhuis bent geweest hetgeen niettemin van u kan worden verwacht indien u daadwerkelijk dringende medische verzorging nodig had. Tekenend bij dit alles dat dat u reeds een maand na het verkrijgen van uw beschermingsstatuut Griekenland hebt verlaten hetgeen niet duidt op een oprechte intentie om een leven in Griekenland op te bouwen (CGVS p3, 4-7).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van racisme omdat u niet werd toegelaten uw eten binnen op te eten (CGVS p.4), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.” (eigen onderlijning en vetdrukking)”

Met haar algemene opmerking ter zitting dat indien zij geen werk kan krijgen, zij op straat zal terechtkomen aangezien de Griekse overheid geen hulp wil of kan bieden, slaagt verzoekende partij er niet in op voormelde concrete vaststellingen een ander licht te doen schijnen.

4.4. Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar, zoals zij het omschrijft, objectieve informatie waaruit blijkt dat er systematische tekortkomingen zijn in de hulp, bijstand en bescherming van vluchtelingen in Griekenland, en zij aankaart dat vluchtelingen en mensen met een beschermingsstatus het er nog moeilijker hebben dan asielzoekers die nog in een kamp terechtkunnen, herhaalt de Raad de grond in de beschikking van 28 september 2020 waar erop wordt gewezen dat dergelijke “(...) algemene verwijzing naar de penibele levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar voorts

onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vreemdelingen aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.”

Ook waar zij wederom op algemene wijze opmerkt dat vluchtelingen in Griekenland te kampen hebben met systematische tekortkomingen die gelijk staan aan deprivatie die volgens haar zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij met die algemene opmerking (en loutere negatie van het in de beschikking gestelde) geenszins hetgeen eerder in de beschikking van 28 september 2020 met betrekking tot haar persoonlijke situatie als volgt werd vastgesteld:

“Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M.-C. GOETHALS